

“Un Barça-Madrid és com un Catalunya-Espanya”

El passat 15 de desembre feia sis mesos que Joan Laporta (Barcelona, 1962) era escollit president del FC Barcelona, amb el nombre de vots més alt de la història. Amb ell i el seu equip ha arribat un nou concepte de dirigent de club de futbol i el barcelonisme ha recuperat la il·lusió de ser, malgrat que els resultats de la secció de futbol no acaben de reeixir.

Laporta i que fa sis mesos de la victòria de Joan Laporta, segons com, encara es fa difícil assumir que darrere d'una conversa ordenada, amb un discurs clar i obertament catalanista, hi pugui haver el màxim dirigent del FC Barcelona, una de les entitats socials més gran del país. Massa anys acostumats a sentir barbaritats i veure *hooligans* al capdavant de les juntes dels clubs de futbol fan que, encara avui, ens sembli un miratge la junta actual blaugrana. I de moment, malgrat que les perles heretades de la junta anterior fan molt difícils els èxits esportius, pel que fa al futbol, sembla que l'actual direcció del Barça té la plena confiança de socis i seguidors.

—Com va això de ser president del FC Barcelona? Esteu conseguint allò que us havíeu plantejat en un principi?

—En general, estem satisfets de com es va desenvolupant el projecte que tenim per al Barça. L'hem basat en tres objectius: el sanejament de la situació econòmica, crec que hem detectat els problemes i hem estat capaços de començar a resoldre'ls en un temps rècord—; la direcció amb un nou estil, més directe, més proper a la gent, més humanitzat, sense deixar de tenir un model de gestió de club professional; i per últim, l'eix esportiu, que creiem que és el més difícil d'equilibrar i reconduir, però tenim el ple convenciment que ho aconseguirem.

En l'àmbit esportiu portem heretada una situació de manca de motivació, un desencís per no haver aconseguit títols, això fa més difícil de reconduir la

situació. Però en cap cas pensem que no ho aconseguirem. De fet, ja va progressant, més lent del que voldríem, però nosaltres els objectius per aquesta temporada ja els hem dit moltes vegades: classificar-nos per a la Champions, sense renunciar a guanyar les competicions en què hem participat.

—Tan malament de calers estava el Barça?

—Sí, molt malament. Quan dic que hem detectat el problema i que estem sanejant la situació econòmica del club no vol dir que s'hagi resolt. Això no se soluciona d'avui per demà. Primer cal saber quina és la situació. Després, apliques diverses mesures, fonamentalment la reducció de les despeses i l'increment dels ingressos, parlant amb els espònsors —que per cert, ens han respost esplèndidament—. I era fonamental aconseguir refinançar el deute perquè era una motxilla heretada massa pesada, que ens estava sagnant. Ara ja hem aconseguit signar un acord amb una institució financera, que serà la directora d'un crèdit sindicat amb altres bancs i caixes, que ens permetrà refinançar aquest endeutament. Si tot va bé, aquest projecte el tindrem fet a principi d'aquest any 2004.

Això que ha estat una feina molt intensa que hem fet durant aquest període de temps que portem. I per a nosaltres és un motiu de satisfacció, perquè hem vist que les entitats financeres i els espònsors creuen en el nostre projecte.

—La nova junta heu sabut generar un estat de confiança i d'il·lusió, malgrat els

“Tot canvi, si se sap administrar bé, pot generar un determinat entusiasme, que pot resultar interessant. Des del Barça veiem amb certa expectació que s’hagi produït el Govern tripartit a la Generalitat”

resultats esportius del futbol. En altres èpoques, l'estadi ja seria ple de moadors. Compteu que això té límit?

—Treballarem i dedicarem els nostres coneixements a intentar que es vagi renovant aquesta il·lusió i confiança. Ens movem en un terreny de gran comprensió per part del barcelonisme. I això, en part, és perquè el nostre missatge és molt transparent i facilita que la gent ens tingui confiança. Però també entenc que aquest marc té un límit. Estem demanant confiança i la tindrem en la mesura que siguem efectius. I aquesta exigència ens agrada perquè ens fa ser millors.

—En la campanya electoral del club va deixar clar el discurs catalanista. És indistriable catalanisme i Barça?

—Sí. El catalanisme forma part de les essències del club, és un signe d'identitat. N'és un dels trets diferencials. Cada gran club del món té uns trets característics. I el Barça té el civisme, l'esportivitat, el catalanisme. I és un catalanisme modern, integrador, transversal. Entenem que és fonamental utilitzar aquesta dimensió social

que té el club, sobretot per fer país. És un instrument importantíssim per a projectar-nos com a catalans al món.

—Ara que parlem d'aquest vessant polític, com valoreu els canvis que ha viscut el Govern de Catalunya?

—Jo puc tenir un determinat posicionament, però el Barça, com a institució, dins de la societat civil, ha de tenir un paper capdavanter per promoure la imatge dels catalans arreu del món, i alhora, també tinc molt clar que el Barça ha de servir per a fer país, no per a entrar en política. El Barça sempre tindrà bona relació amb tots els governs de la Generalitat, siguin del color que siguin, perquè com a Govern, pretén defensar els drets i les llibertats de Catalunya, i nosaltres sempre hi coincidim. Pel que fa als canvis, nosaltres érem una candidatura de canvi total... Tot canvi, si es sap administrar bé, crec que pot generar un determinat entusiasme, que pot resultar interessant. Des del Barça veiem amb certa expectació que s'hagi produït el Govern tripartit a la Generalitat. I per descomptat, el Barça té un absolut respecte per les dinàmiques polítiques del país. El poble de Catalunya ha votat, ha pres una decisió. I els polítics, administrant els resultats electorals, i atès que la política i la democràcia ho permeten, han establert uns pactes legals i legítims. I fixeu-vos que dic legítims.

—Fora d'aquí hi ha qui qüestiona que siguin pactes “legals”...

—Amb això sí que ens hi hem de pronunciar. La política catalana té una llarga tradició democràtica; vam tenir el primer Parlament d'Europa. La defensa dels drets humans i de les llibertats, la tradició democràtica és incontestable i, per tant, confio que des d'Espanya no s'intenti entrar en una dinàmica demagògica que no beneficiaria cap dels dos països.

—Heu parlat de “catalanisme integrador”. El Barça ha estat una gran eina d'integració de la immigració provinent d'Espanya. La directiva té en compte aquest paper davant la nova immigració?

—No sols el tenim en compte, sinó que tenim la ferma voluntat que un gran gruix d'aquesta població nova s'acosti al Barça. A més a més, gran

part d'aquests, especialment el provinents de centre i Sud-amèrica, són molt *futboleros*. Per tant, el Barça ha de ser un dels elements integradors que permeti a totes aquestes persones conviure i sentir-se a casa, i que els faciliti fer el pas per conèixer el lloc on viuen i treballen, Catalunya, i integrar-se en una nova vida. Des de la directiva tenim la ferma voluntat de treballar aquest àmbit. I ja hem posat en marxa algunes iniciatives, per dir-ho directe: perquè es facin del Barça.

—També heu parlat del civisme...

—Hi ha aquesta dimensió social, allò del “més que un club”, aquesta dimensió de país, que permet que, fins i tot quan la situació esportiva no és l'optima, sigui l'orgull d'un país, faci una mica les funcions, si em permeteu i amb tot el respecte cap a la resta de clubs catalans, de selecció nacional de Catalunya. Si més no ara que encara no en tenim.

—Una mica és allò de “més que un Club perquè Catalunya és menys que un país”?

—Jo diria que com que el país no està resolt nacionalment en moltes qüestions —hem avançat, no es pot negar—, hem de seguir aprofundint i treballant per l'autogovern del país i la defensa dels drets i llibertats dels catalans. Això ha fet que el Barça s'hagi erigit com un símbol del país. I n'estem molt orgullosos, d'aquesta funció.

Però aquesta dimensió social va més enllà dels termes de país o de les qüestions nacionals. L'obra social que des del Barça es pot fer és immensa. Ara, amb el projecte d'“El gran repte”, pretenem que tots els barcelonistes es facin socis i sòcies del Barça. Una de les contrapartides que oferim és la possibilitat de participar en els aspectes socials del club. En determinades iniciatives, els socis votaran què prefereixen, per exemple, per destinar-hi el 0,7% dels ingressos aconseguits per a aquest gran repte. Hi ha altres exemples com el de signar convenis amb el consell de districte del barri del Raval de Barcelona, per integrar els immigrants a través de l'esport; les campanyes com la de Somàlia per intentar fer que els nanos abandonin els fusells per la pilo-

ta; s'estan obrint penyes a l'Àfrica; també estem treballant amb l'ONG Acció Solidària per fer un projecte a Sarajevo, una escola de nens... Tota aquesta dimensió social és importantíssima. Creiem que tota aquesta acció és important per fer un Barça proper a la gent. Això és una de les coses que ens importa més.

—En aquest àmbit social, referit a les relacions amb d'altres entitats esportives, sovint s'ha criticat el Barça per fagocitar les entitats esportives de Catalunya...

—Aquesta dinàmica la voldríem canviar. Potser el Barça sí que no havia estat prou a prop de la resta de clubs catalans. Som conscients d'això i ho volem reconduir. Des d'un gran club es pot tenir un comportament amb la resta de l'entorn i del país basat en la col·laboració. I ja hem iniciat activitats en aquest sentit, com ho vam fer l'altre dia anant a jugar desinteressadament al camp del Sabadell. Va ser tot un honor per a nosaltres que ens convidessin per celebrar el seu centenari.

El Barça sí que és l'entitat esportiva amb més massa social del país. Per tant, pretenem que els millors jugadors i esportistes del país acabin jugant al Barça. Però això no pot ser a canvi de debilitar substancialment els clubs catalans d'origen dels jugadors. Si diem que tenim un projecte catalanista per al club, aquesta percepció forma part d'aquest concepte catalanista.

—En una situació ideal, quin voldríeu que fos el principal rival del Barça, l'Espanyol, el València, el Real Madrid o el Manchester?

—Més enllà dels que avui ja són els nostres competidors a escala mundial, com el Manchester, Milan, Juve, etc., trio el Barça-Madrid, que és com un Catalunya-Espanya. És un partit que sempre té la màxima rivalitat esportiva, però que té una transcendència política que el converteix en molt més que un partit. És bo per a l'esport, per al país, sempre que demostrem el nostre civisme i la nostra esportivitat, perquè no és incompatible amb la màxima rivalitat. És a dir, un Barça-Manchester és una rivalitat estrictament esportiva. Un Barça-Madrid, no és solament

"La unió dels esforços entre tots els territoris dels Països Catalans ens pot ajudar a tenir una gran rellevància en l'àmbit de la Unió Europea."

això, va molt més enllà. Dir el contrari seria enganyar-nos.

—Hem parlat de la relació del Barça amb entitats esportives de Catalunya. Però quina relació hi ha d'haver amb les de la resta dels Països Catalans?

—De màxima cordialitat, i jo demanaria d'un punt de complicitat. Quan he anat a Mallorca m'he trobat molt a gust, hem compartit, tant amb directius del Mallorca com amb intel·lectuals de les Illes, moments de molta complicitat. No he anat a València, però sí que han vingut els directius del València, i hi ha hagut una gran cordialitat. Jo entenc que hem de tenir aquell plus, com a catalans, que ens ha d'unir. Per tant, hem de tenir complicitats, respectant els trets identitaris de cadascú, però sent conscients que hem de compartir la idea de Països Catalans. I no sols per desenvolupar-nos esportivament, sinó perquè també tenim la gran sort de compartir una zona geogràfica, diria que privilegiada, i que la unió dels esforços entre tots els territoris dels Països Catalans ens pot ajudar a tenir una gran rellevància en la Unió Europea. Això és important tenir-ho clar, ja sigui anant a Vila-real, anant a València, a Mallorca, a Alacant o a Perpinyà, amb la USAP.

—Vostè es va plantejar el repte de ser president del Barça. Ja ho és des de fa sis mesos. Quan haureu arreglat el Barça —i amb la fermesa amb la qual parreu gairebé ningú gosaria dubtar que l'arreglaireu—, quins reptes més us plantegeu?

—A curt i mitjà termini, el Barça.

—I a llarg termini?

—De moment, el que tenim plantejat és el Barça. De veritat, que ens satisfà molt, i ens té amb una tensió positiva que ens engresca moltíssim. Ens agrada veure que hem recuperat la il·lusió dels barcelonistes. Per això, volem, com dèiem en campanya electoral, dedicar els millors anys de la nostra vida professional al Barça.

—Per cert, un polític li va copiar la frase...

—Sí, és cert, però està bé, quan una cosa és certa i la dius convençut i amb la il·lusió de fer-la. Nosaltres ho estem fent. I és molt agraït, ser president del Barça.

—Per acabar, tornem al futbol. Que no fitxaran ningú ara, al mercat de desembre?

—No, no. No ens ho han demanat els tècnics. Per tant, no ens ho hem plantejat.

Enric Rimbau